For meg er bøker objekter av kjærlighet. Jeg er oppvokst med at de skal behandles med en egen respekt. Men i blant blir antallet bøker til bry.

Da jeg gikk på skolen satte vi bind på skolebøkene. De skulle tas godt vare på, og skulle vare lenge. Sånn var det bare.

Den nye kunnskapen kom til meg og min generasjon gjennom skolebøkene, verden kom til oss gjennom reiseskildringene. Den nye tiden og det nye mennesket med sine livserfaringer kom til oss gjennom diktsamlingene og romanene.

Jeg tror ikke det finnes et menneske i moden alder som ikke har hatt en eller flere avgjørende leseropplevelser, være seg gjennom skjønnlitteratur eller fag. Andre bøker også. Fagbøker naturligvis. Og Bibelen naturligvis.

Bøker rommer åndelige og menneskelige skatter, i alle fall er det blitt slik for meg som er formet i den tiden da bøkene ble mer allment tilgjengelig. For en tid for en leserhest.

Jeg kjenner fortsatt litt høytid når jeg går inn i en bokhandel. husker besøk i bokhandlere, går omkring der, leser litt i en bok, setter den inn, tar fram en annen. Jeg liker å være omgitt avalle disse fortellingene, alle fakta, alle opplevelsene. Det får fortsatt hjertet til å banke.

En gang jobbet jeg som bokhenter i det som den gangen måtte være landets største bibliotek, nemlig Universitetsbiblioteket i Oslo.

Jobben min var å hente fram de bøkene som leserne søkte, og under elsesalen var det etasjer på etasjer med bøker. Da jeg kom ned i de enorme salene fulle av hyller, fulle av bøker fra alle tider og i alle fag, var jeg mange ganger som tapt for verden.

Jeg kjente det som om jeg hadde fått adgang til det aller helligste.

Jeg var sikkert den langsomste bokhenteren de har hatt der.

Jeg har vært i hus der det har vært et stille rom, der bøker dekket veggene, og med en godstol eller to, godt leselys ogro og fred i rommet.

Jeg hadde selv en gang et annet sted der jeg bodde en krok som det, satt der og leste. Nå skjer det mer sjelden.
Er det ikke et godt TV-program, så er det noe som må sjekkes ut på internett. Eller så er det avisen som må leses. Eller en god kino å se. Eller bare en fristende sofa å slange seg i, uten en bok.

Uleste bøker har også gitt mange gode signaler der de har stått ved siden av hverandre i hyllene i leiligheter og hus. De har gitt eieren mangt et kulturelt alibi. Og hvem har vel lest alle bøkene man eier?

Hyttebøker ja, det er en egen kategori lesestoff. Mer lødig kanskje, for jeg har funnet mye merkelig lesestoff på hytter, passende underholdning for en rolig kveld uten TV.

Men så erfarer jeg dette. I de tre-fire hjem jeg frekventerer ganske ofte har jeg sett noe nytt,

nemlig at bokhyllene får tomme huller, eller også at de forsvinner helt ut av huset. Bøkene forsvinner ned i esker, stables på loftet eller i kjelleren, gis til loppemarkeder, til venner, eller lempes i kontaineren for papir.

Jeg merket dette med bøkene da jeg flyttet. Jeg hadde en god del av dem. De var tunge å bære ut og inn. Jeg brukte en dag eller mer på å sortere i bokkassene jeg hadde med meg. Beholde eller gi bort var spørsmålet. Jeg har gitt bort 5-6 esker allerede og flere bøker skal ut.

I blant kan det også være godt å kvitte seg med bøkene, som en slange som skifter skinn.

Se for deg selv. Hva skjer i din heim og blant dem du omgås? Er det ikke så at det er bøker som pakkes vekk ved ommøblering. Er ikke antallet bøker det som krymper ved en flytting? Dessuten er bokhyllene vanskelige møbler å plassere, om man ikke har eget bibliotek da.

Å få de gamle hyllene ut kan skape mer pusterom i stua...

Bøkene vil ikke forsvinne, Gud forby. Men andre ting enn bøker har fått hedersplassen i stua i de tusen hjem, det er jeg viss på.

Kanskje blir bøkene i framtiden mer og mer for spesielt interesserte. Jeg er en av dem.

Leve bøkene. Også Facebook.

ailo gaup